

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Bc. L. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Dirhanem
se sídlem Praha 3, Chvalova 1696/10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Zásah Policie České republiky dne 11. 5. 2021 vůči žalobci byl nezákonný v tomto rozsahu:
 - doba, po kterou byla žalobci přiložena pouta.
 - doba, po kterou byl žalobce zajištěn v čase od 13:40 do 15:40 hod.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádal, aby soud označil zákrok příslušníků Policie České republiky provedený dne 11. 5. 2021 v Brně vůči žalobci trvající přibližně od 9:20 do 16:00 hodin, sestávající z osobní prohlídky, prohlídky zavazadla, vozidla, použití hmatů, chvatů, úderů, kopů a pout a zajištění za nezákonný.
2. Soud v dané věci rozhodoval podruhé, když jeho předchozí rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2024, č. j. 8 As 60/2023-35. Důvodem zrušení předchozího rozsudku byla vada spočívající v nedostatku odůvodnění, neboť soud řádně nevysvětlil, zda a proč (ne)mělo chování policistů vliv na zákonnost zajištění žalobce, a to především z hlediska přiměřenosti doby jeho zajištění. Dále Nejvyšší správní soud vytkl zdejšímu soudu neprovedení žalobcem navržených svědeckých výpovědí a upozornil na povinnost soudu předestřít své vnímání pořízených audio a videozáznamů.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 11. 5. 2021 okolo 9:20 hod. v Brně na ulici Cejl okolo domu č. 50a byl žalobce při řízení osobního vozidla RZ X zastaven hlídkou policie, a to rozsvícením nápisu „STOP“. Hlídka byla složena z policistů s identifikačními čísly A a pravděpodobně B či C (dále jen „policista D“). Zásah začal policista č. A slovy „Dobrý den, bude to za dvě stě“. K dotazu žalobce policista sdělil, že se mělo jednat o telefonování za jízdy. S tvrzeným přestupkovým jednáním žalobce vyslovil nesouhlas s řešením příkazem na místě a požádal o předání věci příslušnému správnímu orgánu. Následně přistoupil k žalobci policista D, který po většinu zákroku odmítal použít ochranné prostředky proti šíření kapének a žalobci sdělil, že mají přestupek zaznamenaný na palubní kameru služebního vozidla. Žalobce požádal o možnost zhlédnutí záznamu, což bylo odmítnuto. Následně policisté žalobci sdělili, aby si stoupl vedle vozidla, aby si ho mohl vyfotit. Tento požadavek nedokázali policisté zdůvodnit. Žalobce tak policistům oznámil, že si postup ověří u právního zástupce a na telefonní lince policie. Po krátkém telefonním hovoru s právním zástupcem přistoupil k vozidlu policista D a rychlým zopakováním slovního spojení „jménem zákona“ vyzval žalobce k vystoupení z vozidla. Poté, co žalobce vystoupil z vozidla, ho policista D vyzval, aby šel k zadní části vozidla a otočil se čelem k vozidlu. Když takto žalobce učinil, tak poté, co se otočil čelem k vozidlu a zády k zasahujícím policistům, tak jej některý z dalších přítomných policistů chytil pod krkem a rázně jej skolil k zemi pomocí hmatů a chvatů, přičemž policisté žalobci vyrazili z ruky mobilní telefon, kopli do něj a šlápli na něj tak, že došlo k prasknutí displeje. Poté byl žalobce vyzván, aby dal ruce za záda a poté mu byla nasazena pouta. Při užití donucovacích prostředků a po celou dobu trvání zákroku byla přítomna další hlídka skládající se z policistů s čísly E a F (služební vozidlo X) a další hlídka, která přijela ve služebním vozidlem X. Policista D přistoupil k žalobci a řekl „*Ted' jste frajer, podívejte se, jak vypadáte ted'? Máte klepetá!*“, „*Ted' budete čumět do zdi*“. Následně tento policista provedl osobní prohlídku žalobce a pokračoval prohlídkou vozidla. Když se žalobce otočil, aby viděl, co se děje okolo, tak byl okřiknut „*bude čumět do zdi*“. Dobu prohlídky vozidla s následnou prohlídkou osobního vozidla, obsahu peněženky, listin, které měl žalobce v tašce, odhadl žalobce na 30 minut. Policista D měl po celou dobu v dispozici mobilní telefon žalobce. Policista A nařídil odtah žalobcova vozidla z důvodu, že mělo tvořit překážku provozu na pozemní komunikaci.
4. Přestože žalobce nebyl agresivní a bezvýhradně plnil pokyny zasahujících policistů, musel strpět nasazená pouta. Pouta byla žalobci dočasně sejmuta po převozu na místní oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

policie na ulici Příční 200/31 při kontaktu s policistou G. Na místním oddělení byl žalobce zajištěn a omezován na osobní svobodě do 15:40, kdy bylo zahájeno podání vysvětlení. Žalobce tvrdil, že po celou dobu trvajícího zajištění docházelo k verbálním útokům a výhrůžkám ze strany policistů A a D. Žalobce opakovaně žádal zasahující policisty, aby byl pořízen zvukový či zvukový a obrazový záznam. Takové prosbě se policisté vysmáli. Žalobce byl opakovaně policistou D informován o tom, že zajištění může trvat až 24 hodin, přičemž bude trvat tak dlouho, než bude sepsán protokol o zajištění, k čemuž doplnil, že to pravděpodobně během této směny nestihne, ale že výhodou pro žalobce bude večere podávaná na cele. Dále žalobci důrazně vysvětloval, že stěžovat na jejich postup si může, ale že takových už bylo několik a nikdo nic nezmohl. Sdělil žalobci, že si může stěžovat na prezidiu, na krajském ředitelství, ale že ten, co si stěžoval, dopadl tak, že skončil v Černovicích v blázinci a dotázal se žalobce, jestli chce taky tak skončit. Po celou dobu, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodě, policisté trávili čas na sociálních sítích a chatováním a neprováděli žádné úkony v souvislosti se zajištěním žalobce. Dávali tak žalobci najevo, že jej nechají zajištěného 24 hodin.

5. Tvrdil, že účelem použití donucovacích prostředků, zajištění, prohlídky osobní a prohlídky vozidla bylo demonstrovat sílu a potrestat nesouhlas s přestupkem, což žalobci bylo v závěru potvrzeno. Zajištění spočívalo v psychické šikaně, důkladně promyšlené, tvořené součinností více osob. Policisté A a D přinutili žalobce, aby jim odemkl mobilní telefon, ve kterém požadovali ukázat obsah galerie fotografií a videí.
6. Namítal, že v úředním záznamu ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-3/ČJ-2021-060264, není uvedeno, dle kterého písmene § 26 odst. 1 zákona o policii byl žalobce zajištěn.
7. Před tím, než bylo přistoupeno k podání vysvětlení policisté A a D žalobci vysvětlili, že to celé mohlo být vyřízeno za 2 minuty a 200 Kč a teď jej to bude stát na pokutách za přestupky v součtu 100 000 Kč a náklady na odtah vozidla. Byly zmíněny sankce 25 000 Kč za telefonování a 50 000 Kč za neuposlechnutí výzvy. Žalobci však nebylo zřejmé, o jakou výzvu se mělo jednat.
8. Žalobce namítal, že postup policistů nebyl v souladu s § 9, § 11 a § 24 odst. 1 zákona o policii. Dle žalobce si skutečnosti, že zásah byl nepřiměřený, nezákonný a došlo k porušení zákona, byli zasahující policisté vědomi. Jejich obava, aby žalobce neměl pořízen z jejich počínání jakýkoliv záznam, byla evidentní a je evidentní, proč měl policista D zakryté číslo.
9. Žalobce tvrdil, že až do 15:40 se žalobci nedostalo žádného poučení. První poučení, kterého se žalobci dostalo je zaznamenáno v úředním záznamu. Tím došlo k porušení § 13 zákona o policii.
10. V rozporu s § 24 odst. 4 zákona o policii bylo žalobci znemožněno až do 16:03 kontaktovat advokáta.
11. Žalobci nebyl znám konkrétní důvod zajištění. Z uvedeného důvodu považoval žalobce celý zásah za nezákonný. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro použití donucovacích prostředků dle § 52 a § 53 odst. 2 a 5 zákona o policii, tj. hmatů, chvatů, úderů, kopů a pout. Žalobce utrpěl vícečetná zranění (viz lékařská zpráva z traumatologického vyšetření ze dne 11. 5. 2021). Zcela bez opory v zákoně a evidentním porušením zákona bylo provedení osobní prohlídky, prohlídky zavazadla, včetně peněženky a prohlídky vozidla, ke kterým nebyl dán žádný důvod.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Žalovaný uvedl, že podle shromážděných podkladů hlídka policie dne 11. 5. 2021 kolem 9:10 hod. zastavila žalobce jedoucího vozidlem po ulici Cejl, ověřila jeho totožnost a poučila jej, že se dopustil přestupku telefonování za jízdy [viz § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“)]. Žalobce odmítl uložení pokuty příkazem na místě a domáhal se vyřešení přestupku domluvou. Policisté proto sepsali oznámení o přestupku pro správní orgán. Žalobce na výzvu policistů vystoupil z automobilu a následoval je ke služebnímu vozidlu, kde však oznámení o přestupku odmítl podepsat, ani se nechtěl jakkoli písemně vyjádřit. Zasahující policisté jej následně vyzvali k provedení fotodokumentace pro účely přestupkového řízení a poučili jej, že jde o standardní postup k prokázání skutečnosti, že osoba uvedená v oznámení přestupku příslušné vozidlo opravdu řídila.
14. Žalovaný odkázal na § 114 zákona o policii, které explicitně stanoví obecnou povinnost každé fyzické či právnické osoby žádostem, pokynům či výzvám policisty vyhovět, a to bezplatně a bez zbytečného odkladu. Podle Ústavního soudu *„Občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli“* (blíže viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/97 ze dne 6. ledna 1998). Výjimkou jsou výzvy zcela zjevně protiprávní, například ty, které vůbec nenáleží do pravomoci policie nebo které naplňují skutkovou podstatu trestného činu.
15. Žalobce výzvu policistů ignoroval a nastoupil do svého automobilu a telefonoval svému právnímu zástupci. Policisté mu poskytli dostatečný prostor k právní konzultaci a zároveň na místo přivolali další policejní hlídku. Poté žalobce znovu vyzvali, aby vystoupil z vozidla ven, tentokrát už s podezřením, že by mohl být pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Žalobce to odmítl s argumentem *„usedl jsem do vozidla, protože chcete zaznamenávat moji osobu, chcete provádět záznam mojí osobnosti“* a policistům vytknul, že nemají nasazenu ochranu dýchacích cest. Policisté žalobce opětovně vyzvali, aby vystoupil z vozidla. Žalobce dál seděl za volantem, v ruku držel mobilní telefon, netelefonoval, ale manipuloval s ním. Otevřené levé přední dveře jeho automobilu zasahovaly do vozovky, za vozidlem se tvořila kolona dalších aut a policisté museli stát až v tramvajových kolejích frekventované brněnské třídy Cejl. V jednom okamžiku se zdálo, že žalobce konečně vystoupí, najednou se ale znovu posadil dovnitř, natáhl se k palubní desce a pravou rukou vzal neznámý předmět. Podle kamerového záznamu se zřejmě jednalo o klíče, což však těsně u automobilu stojící policista nstržm. U. nemohl rozeznat (jeho hlava byla nad kapotou vozidla). Vyzval proto žalobce *„A tu věc, co máte v ruce, tu si dejte pryč“*, což žalobce ignoroval. Následně padlo poslední vážné varování *„Já už jsem vás jménem zákona vyzval, vystupte si, nebo bude použito donucovacích prostředků“*, následně nstržm. U. žalobce chytil za ruku, vytáhnul ho z vozidla a poučil ho, že byl zajištěn. Žalobce se mu snažil vysmeknout a vyrazil směrem k tramvajové trati, kde právě přijížděla tramvaj č. 4, přitom v ruku stále držel mobilní telefon a policistům neznámý předmět. Policisté jej proto pomocí hmatů a chvatů položili na zem a nasadili mu pouta.

16. K tomu žalovaný odkázal na relevantní ustanovení zákona o policii [konkrétně § 10 odst. 5, § 26 odst. 1 písm. f), § 53 odst. 1 a 2 a § 114 zákona o policii]. Žalovaný měl za to, že donucovací prostředky byly v posuzovaném případě zvoleny v souladu se zásadou přiměřenosti a byly adekvátní dané situaci a předcházela jim potřebná poučení. Žalobce byl přistižen při páčání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Odmítl se zúčastnit pořízení fotodokumentace, čímž mařil řádné objasnění věci, a ignoroval jednoznačnou a několikrát opakovanou výzvy policistů, aby vystoupil z vozidla, i výzvu, aby odložil předmět, který vzal do pravé ruky a který zasahující policisté oprávněně mohli považovat za nebezpečný, čímž se dopustil dalšího přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Policisté vůči žalobci prokazatelně použili výzvu se slovy „Jménech zákona!“ i výstrahu, že jinak přikročí k použití donucovacích prostředků. Kromě arogance vůči policistům žalobce navíc projevoval i velkou bezohlednost vůči ostatním účastníkům provozu, kterým svým vozidlem ve všední den ráno zablokoval průjezd ulicí Cejl.
17. K zajištění policisté přistoupili zejména vzhledem k důvodné obavě, že žalobce bude ve svém protiprávním jednání pokračovat anebo mařit řádné objasnění věci. Použití pout pak mělo svůj právní základ v § 54 písm. a) zákona o policii. Žalovaný upozornil, že při postupu podle § 54 zákona o policii nemusí být dáno reálné ohrožení vyjmenovaných hodnot, ale k použití pout zde postačuje, nachází-li se osoba, vůči níž jsou pouta použita, v některém z vymezených právních postavení a existuje „důvodná obava“ z možnosti ohrožení těchto hodnot. Důvodná obava přitom může plynout z okolností, které se týkají osoby omezované na svobodě (recidivista, intoxikovaná osoba), jejího jednání nebo jiných okolností, které odůvodňují obavu z výše uvedených jednání. Použití pout v těchto případech má výrazně preventivní charakter a jeho smyslem je upřednostnit jejich použití před použitím důraznějších donucovacích prostředků. (Vangeli, B.: Zákon o Policii České republiky, 2. vydání. Praha: 2014, str. 221).
18. Následně byla u žalobce provedena osobní prohlídka a vzhledem k jeho pasivně-agresivnímu jednání rovněž test na přítomnost alkoholu, test na přítomnost jiných návykových látek a prohlídka vozidla. I v tomto případě příslušníci Policie ČR podle žalovaného postupovali v souladu se zákonem o policii. K prohlídce osoby žalovaný odkázal na § 35 odst. 2 a § 111 písm. b) zákona o policii a tím, že proti žalobci směřoval zákrok a nadto hrozilo nebezpečí, že bude klást odpor a může mít u sebe zbraň. K prohlídce vozidla žalovaný odkázal na § 43 odst. 3 zákona o policii a „*Stanovisko Odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra k postupům Policie ČR při provádění prohlídky dopravního prostředku dle § 42 odst. 3 písm. b) zákona o policii ze dne 7. 10. 2021 pod č.j. MV-160115-2/OBP-2021*“ (dále jen „stanovisko“). Žalovaný tvrdil, že o existenci důvodného podezření na straně zasahujících policistů podle názoru žalovaného není pochyb - vyplývalo z jednání a vystupování žalobce, který se nechoval standardně, odmítal Policii ČR poskytovat součinnost a usilovně se snažil zůstat ve vozidle.
19. Žalobce byl následně policejní hlídkou převezen na Obvodní oddělení Brno – Sever k sepsání potřebné dokumentace a zde mu byla v 10:20 hod. sejmuta pouta. Protože si žalobce začal stěžovat na bolest kolene, ruky a lopatky, byl v souladu s § 24 odst. 5 zákona o policii převezen do Úrazové nemocnice k lékařskému ošetření. Jak vyplývá z lékařské zprávy MUDr. A. T., na těle žalobce neshledal žádná „vícečetná zranění“, ale pouze oděrky a

pohmoždění, pro jejichž ošetření použil desinfekci a doporučil klidový režim, užívání Ibalginu a promazávání Voltarenem.

20. Žalovaný poukázal na fakt, že podstatou donucovacích prostředků „hmaty, chvaty, údery a kopy“ [§ 52 písm. a) zákona o policii] je působení na fyzickou integritu osoby s cílem ji přimět ke splnění právní povinnosti, kterou plnit nechce. Z povahy věci tak bohužel nelze zajistit, aby jejich užití bylo pro donucovanou osobu komfortní a obešlo se bez jakékoliv újmy na její tělesné schránce. Podstatné je, aby při jejich aplikaci nedošlo k nějakému excesu, svévoli či zneužívání pravomocí Policie ČR, čemuž v předmětném případě nic nenaspovídá.
21. Co se týká tvrzení žalobce, že mu byla ze strany policistů odírána součinnost potřebná k zajištění právní pomoci na vlastní náklady, žalovaný toto obvinění nepovažoval za věrohodné. Policisté totiž žalobci umožnili komunikovat s advokátem dokonce i předtím, než došlo k jeho zajištění. Podle úředního záznamu o zajištění osoby č. j. KRPB-83461-1/ČJ-2021-060264 nebyla taková žádost ze strany žalobce vznesena a až úřední záznam o podání vysvětlení č. j. KRPB-83461-3/ČJ-2021-060264 na konci obsahuje výrok „dovolil bych si požádat o možnost přítomnosti advokáta“. Sepisování tohoto záznamu přitom bylo zahájeno v 15:40 hod., a jak stojí v žalobě, v 16:03 hod. již žalobce se svým právním zástupcem hovořil.
22. Dle žalovaného nejsou hodnověrná ani obvinění, že žalobce byl na policejní služebně v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o policii ponižován a šikanován. Nepochybně se zde necítil příjemně, ovšem například informace policistů, že celá záležitost mohla být „vyřízená za 2 minuty a 200 Kč“, přičemž žalobce si svým jednáním přivodil navíc i obvinění z dalšího přestupku a pravděpodobnost vyšších pokut, je objektivně zcela pravdivá a žalovaný na ní neshledává nic krutého, mučivého či ponižujícího.
23. Za nespolehlivá považoval žalovaný tvrzení žalobce, že zasahující policisté plnili opožděně poučovací povinnost (§ 13 zákona o policii) a připomíná, že zákon o policii nijak nespécifikuje formu poučení, může mít tedy podobu písemnou i ústní, a navíc obsahuje formulaci „pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí“.
24. Pokud jde o ústrojovou kázeň policistů, na kamerových záznamech je zřetelně vidět identifikační číslo nstržm. U. A. Identifikační číslo pprap. V. v záběru není, ale protože má hodnotu C, znamená to, že žalobce byl schopen perfektně rozeznat pět číslic ze šesti a u poslední tápal, zda jde o číslici 6 nebo 8. Jeho tvrzení, že identifikační číslo bylo „přibližně z poloviny zakryto“, je tedy silně přehnané a obvinění, že si je pprap. V. zakryl úmyslně s cílem znemožnit svoji identifikaci, postrádá logiku. Výtky žalobce ohledně ochrany dýchacích cest jsou pak zcela liché, zasahující policisté měli nasazeny antivirové nákrčníky s nanovláknovou membránou a v průběhu zákroku si navíc nasadili i respirátory FFP2. Konečně, co se týká poškození krycího skla mobilního telefonu žalobce, na kamerovém záznamu není vidět, že by do žalobcova telefonu některý z policistů úmyslně kopal nebo po něm šlapal, jak tvrdí žalobce. Naopak jeden z policistů jej na konci videa zvedá ze země a pokládá na kapotu služebního auta, aby byl v bezpečí. Zřetelně je ale zaznamenáno, že žalobce mobilní telefon při zákroku drží v ruce, a to v okamžiku, kdy jej policisté za pomoci donucovacích prostředků svádějí na zem.
25. V replice ze dne 27. 6. 2022 žalobce označil stanovisko za nepřiléhavé a vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o stanovisko žalovaného, nelze jej dle žalobce považovat za věcně správný a relevantní podklad pro rozhodnutí soudu. Dále žalobce upozornil, že k výzvě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

bezprostředně zastavil, testu na OPL se i bez zákonného poučení a výzvy podrobil, a to s negativním výsledkem. Stejně tak dechová zkouška skončila s negativním výsledkem. Tedy z okolností případu nebylo logicky možné dospět k závěru o možné přítomnosti OPL ve vozidle a prohlídka byla provedena bez legitimního důvodu a byla čistě projevem svévole a zneužitím pravomoci zasahujících policistů. V rozporu se stanoviskem pak nebylo žalobci umožněno vzít si před započítím prohlídky vozidla jakékoliv osobní věci z vozidla (ať už se jednalo o peněženku, tašku s listinnými dokumenty, osobní doklady atd.), což žalobce hodnotit jako další a dílčí nezákonné jednání zasahujících policistů vůči žalobci, které je i v rozporu se stanoviskem.

26. Za zcela lživé žalobce označil tvrzení žalovaného, že „*oznámení o přestupku odmítl podepsat, ani se nechtěl jakkoli písemně vyjádřit*“. Žalobci nikdy nebylo předloženo oznámení o přestupku k podpisu a ani mu nebyla dána možnost se ve věci jakkoliv vyjádřit písemně. Jedná se pouze o formální konstatování, které nemá reálný základ a kterým se zasahující policisté snaží přesvědčit o zákonnosti svého postupu. Ani v průběhu zajištění a ani při následném podání vysvětlení neměl žalobce možnost nahlédnout do oznámení, natož se k tomuto vyjádřit.
27. Ke konstatování, že „*Žalobce dál seděl za volantem, v rukou držel mobilní telefon, netelefonoval, ale manipuloval s ním. Otevřené levé přední dveře jeho automobilu zasahovaly do vozovky, za vozidlem se tvořila kolona dalších aut a policisté museli stát až v tramvajových kolejkách frekventované brněnské třídy Cejl.*“, žalobce uvedl, že žalovaný hodnotí sled několika málo vteřin, kdy žalobce ukončil aplikaci telefon, protože bylo zřejmé, že hovor na telefonní linku Policie ČR jej zasahující policisté nenechají uskutečnit, otevře či aktivuje aplikaci fotoaparátu, aby mohl pořídit záznam události, což se nepodařilo s ohledem na důraznost zásahu a poškození telefonu žalobce zasahujícími policisty. Skutečnost, že zasahující policisté otevřeli do vozovky dveře vozidla žalobce a drželi otevřené dveře od vozidla žalobce do vozovky je pouze volba policistů, stejně jako zasahující policisté zcela nevhodně zvolili místo, kde zastavili vozidlo řízené žalobcem. Kdyby zasahující policisté postupovali řádně v souladu se zákonem a zastavili vozidlo na místě, kde by nedošlo k ohrožení či omezení provozu na pozemní komunikaci, odpadl by tento smyšlený důvod či záminka pro stupňování agrese vůči žalobci.
28. Žalobce si vzal klíče – dálkový ovladač z důvodu předejití přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce měl zájem po vystoupení z vozidla vozidlo uzamknout, což bylo žalobci znemožněno zasahujícími policisty. Žalovaným popsané vytažení z vozidla je ve skutečnosti uchopení žalobce za ruku zasahujícím policistou po výstupu či při výstupu z vozidla, kterým se snažili zasahující policisté posílit důvodnost svého nezákonného postupu. V daném případě došlo k rychlému pohybu žalobce směrem do tramvajového pásu v důsledku toho, že jej za pravou ruku chytil další zasahující policista a ruku žalobci pákou lámal. Kdyby žalobce kladl odpor, tak by zůstal sice stát na místě, ale pravděpodobně by došlo k závažnému poranění jeho pravé ruky v lokti. K pohybu došlo tedy právě v důsledku toho, že žalobce nekladl při zásahu žádný odpor a tlaku policisty na jeho loket (promáčknutí lokte) se zcela podvolil.
29. Zákonnost zásahu dle žalobce nemůže přivodit ani opakované označování dálkového ovladače od vozidla ve tvaru a velikosti vejce z plastu jako neznámého předmětu či následně jako klíče – zbraně. Bizarní je dle žalobce i tvrzení, že žalobce ignoroval výzvu, aby odložil předmět, který vzal do pravé ruky a který zasahující policisté oprávněně mohli považovat

za nebezpečný. Stejně nedává smysl tvrzení zasahujícího policisty v kontextu dalších tvrzení tohoto policisty, že nemohl vidět, jaký předmět vzal žalobce do ruky a že se jedná o dálkový ovladač od vozidla, když stál v bezprostřední blízkosti vozidla žalobce. Tento policista tvrdil, že jen o několik minut dříve viděl za pohybu - jízdy obou vozidel přes sklo služebního vozidla a na vzdálenost odpovídající šířce pozemní komunikace s dvěma tramvajovými pásy a dvěma jízdními pruhy pro vozidla, jak žalobce měl dle tvrzení tohoto policisty telefonovat za jízdy. Je nepochopitelné, že z bezprostřední blízkosti nevidí tento policista do vozidla žalobce, když na podstatně větší vzdálenost a za pohybu, měl zřetelně vidět a být schopen rozeznat, že žalobce měl za jízdy telefonovat – držel v ruce telefon. Tato tvrzení si logicky odporují a minimálně jedno z těchto tvrzení nemůže být pravdivé.

30. Dále žalobce uvedl, že je osobou, která vede řádný život, nejedná se o recidivistu ani osobu intoxikovanou, jak si ostatně zasahující policisté ověřili. Tyto testy a zkoušky byly provedeny bez náležitého poučení. Např. orientační test na možné ovlivnění návykovými látkami byl proveden po zajištění a spoutání žalobce, kdy policista přistoupil ke spoutanému žalobci s již rozbaleným orientačním testem se slovy „*vyplázněte jazyk, udělám test na drogy*“. U tohoto testu žalobce neměl žádnou jistotu o jeho zdravotní nezávadnosti a validnosti. Stejně tak tento test odnesl policista mimo dosah žalobce a ani žalobci nesdělil výsledek testu. Negativní výsledek testu sdělil žalobci až nadřízený zasahujících policistů na obvodním oddělení PČR Brno – sever. Dle žalobce není zřejmě, z čeho plynula či měla plynout obava zasahujících policistů a není vysvětleno, z čeho plyne obava o možném odporu žalobce a obava z užití zbraně. V tomto se jedná opět o nikterak podložená a smyšlená tvrzení, která mají za cíl pouze přispět a ospravedlnit zásah zasahujících policistů.
31. Dále žalobce tvrdil, že pouta mu nebyla sejmuta v 10:20 hod., ale že měl pouta po celou dobu, kdy byl převezen na ošetření v Úrazové nemocnici Brno a zpět. K sejmutí pout však došlo až kolem 13:30 hod. po návratu z Úrazové nemocnice Brno.
32. Tvrdil, že zasahující policisté záměrně lživě neuvedli a zamlčeli skutečnosti, že žalobce nepožádal o advokáta. Dle žalobce je úřední záznam lživý a smyšlený a ještě v 15:40 hod., kdy byl sepisován úřední záznam o podání vysvětlení, tak uvedený úřední záznam nebyl k dispozici. Žalobci se nedostalo až do počátku sepisu záznamu o podání vysvětlení v 15:40 hod. náležitého poučení a i přes opakované žádosti žalobce byl tomuto odepřen jakýkoliv kontakt s advokátem či jakoukoliv další osobou. Když se na Obvodní oddělení Brno – sever dostavil právní zástupce žalobce kolem 16:30 hod., poslali zasahující policisté věc vyřídit prap. Bc. Vladimíru Vojáčkovou, která sdělila, že žádný další úřední záznam ani protokol ještě není vyhotoven, a i přes opakované žádosti, aby byl zaslán úřední záznam a veškeré další listinné podklady v uvedené věci obratem po jejich vyhotovení do datové schránky advokáta, nebylo Policii ČR doposud zasláno ničeho. Úřední záznamy byly vyhotovovány pravděpodobně až v následujících dnech.
33. K polemice žalovaného s vyjádřením žalobce ohledně označení zasahujících policistů a to policisty L. V. žalobce uvedl, že gramotný člověk i průměrného rozumu dokáže rozlišit většinu číslic i při jejich částečném zakrytí. Problém je zejména u číslic 0, 6 a 8 při zakrytí horní poloviny. Naopak např. číslice 1, 2 jsou zcela evidentně rozeznatelné i při jejich překrytí z více než poloviny.
34. Pokud jde o poškození mobilního telefonu žalobce, policisté v návaznosti na sdělení poškození opět vyhotovili v této části smyšlený záznam, ve kterém tvrdí, že nemohlo k poškození dojít. Video, které však Policie ČR dodala, zachycuje jen část zákroku. Nad to

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovaný dodal jen záznam z kamery jednoho ze zasahujících policistů. Proč nedodal záznamy z kamer dalších zasahujících policistů, ze kterých by již pravděpodobně bylo možné zásah objektivně hodnotit a bylo by vidět podstatně více okolností, není zřejmé.

35. K dodaným audiovizuálním záznamům žalobce uvedl, při sdělení podezření o spáchání přestupku zasahující policisté žalobci sdělili, že spáchání přestupku mají zaznamenáno na palubní kameře služebního vozidla. Dne 13. 5. 2021 žalobce žádal o zpřístupnění tohoto záznamu a spolu s tím žádal o protokol ze zajištění a zásahu, protože mu nebyl do té chvíle zaslán ani protokol ani žádná jiná listina, ač o to výslovně žádal. Dle sdělení prap. Vojáckové nebyl protokol v době, kdy žalobce opouštěl kolem 16.30 hod. dne 11. 5. 2021 OOP Brno sever, k dispozici, protože na tomto ještě zasahující policisté pracovali. Až dne 18. 5. 2022 vyhotovila Police ČR vyrozumění č.j. KRPB-83461-20/PŘ-2021-060212, kterým se žalobci dostalo sdělení, že *„služební vozidlo PCR přítomné u celého zákroku není vybaveno palubní kamerou a rovněž tak není vybavena kamerovými systémy výsledková místnost na OOP Brno-sever ul. Příční 31 v Brně.“* Dále bylo žalobci sděleno, že spisový materiál byl postoupen ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Z uvedeného a následně zjištěných skutečností plyne, že i skutečnosti uvedené ve vyrozumění jsou překroucené či nepravdivě uvedené. Statutární město Brno obdrželo spisový materiál až dne 24. 5. 2021, ač je datován 18. 5. 2021. Žalobce se domnívá, že se záznamem bylo manipulováno a listiny jsou antidatované. Namísto toho, aby Policie ČR zaslala či zpřístupnila právnímu zástupci žalobce či žalobci požadované listiny, tak je po 5 dnech odeslala na příslušné přestupkové oddělení a teprve poté reagovala žalobci na jeho žádost.
36. Tvrdil, že žalovaným soudu dodané zvukové a obrazové záznamy jsou sestříhané a nemohou tedy objektivně vypovědět o skutkovém stavu a sledu událostí. Žalobce je názoru, že zasahující policisté záměrně záznamy sestříhali či prováděli záznam jen v určitých chvílích, aby nebylo zřejmé jejich pochybení a nezákonné jednání a byla zaznamenána pouze reakce žalobce na nezákonné výzvy a jednání zasahujících policistů.
37. Závěrem žalobce uvedl, že na zákrok zasahujících policistů je třeba nahlížet komplexně, tedy od důvodu, proč od počátku využili (zneužili) svých pravomocí, až po okamžik, kdy a za jakých okolností skončilo zajištění žalobce, které trvalo skoro celý den, po který tomuto byla odepřena jakákoliv možnost kontaktu advokáta až do okamžiku, kdy v 15:40 hod. započalo podání vysvětlení. Jak sdělili zasahující policisté a jak již bylo vyličené v žalobě, důvodem, proč použili hmaty, chvaty, pouta a proč zajištění trvalo po celý den, byla skutečnost, že chtěli žalobce sankcionovat za nesouhlas s tvrzením zasahujících policistů o spáchání přestupku a to tím, že měl v době, kdy řídil motorové vozidlo držet v ruce mobilní telefon. K nepřiměřené době, po kterou trvalo zajištění a po kterou byl žalobce držen na Obvodním oddělení Police Brno - sever, se ani původní žalovaný ani žalované Ministerstvo vnitra nijak nevyjádřilo a mlčky evidentní selhání policistů přechází.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

38. Jelikož se žalobce domáhal pouze určení toho, že zásah byl nezákonný, vyšel soud podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména z dokazování provedeného během ústního jednání, přičemž vzal v potaz následné argumenty žalobce uvedené v podáních žalobce a během ústních jednání a i tvrzení žalovaného uvedené v jeho vyjádřeních.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

39. Úvodem ústního jednání konaného dne 2. 12. 2022 se soud s ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě a rovněž v replice ze dne 27. 6. 2022 uvedl řadu tvrzení, která nebyla zahrnuta do výroku rozhodnutí, dotázal žalobce, zda se jedná o žalobní tvrzení nebo zda tato sdělení byla učiněna pouze pro dokreslení situace. Žalobce sdělil, že se jedná o skutečnosti dokreslující nezákonný zásah. Výslovně dotaz soudu směřoval na tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že (1) zasahující policista měl zakryté služební číslo, a že tento policista odmítal používat ochranné prostředky proti šíření onemocnění koronaviru, že (2) žalobci se nedostalo žádného poučení o provedených úkonech a o jeho právech, že (3) žalobci bylo znemožněno kontaktovat advokáta a že (4) žalobce byl přinucen policisty k otevření mobilního telefonu, ve kterém zasahující policisté požadovali ukázat galerii fotografií a videí. V případě repliky se jednalo o tvrzení, které bylo učiněno po dvouměsíční lhůtě k podání žaloby, konkrétně o tvrzení, že (5) úřední záznamy byly vyhodnoceny až v následujících dnech.
40. Poté kdy účastníci řízení soudu sdělili, že trvají na svých stanoviscích, soud přistoupil k dokazování. Nejprve soud provedl důkaz videozáznamy předloženými žalovaným, konkrétně videozáznamy s označením „*Osobní kamera policistů 1*“ v délce trvání 2 minuty, s označením „*Osobní kamera policistů 2*“ v délce trvání 2:25 minut a s označením „*Osobní kamera policistů 3*“ v délce trvání 3:34 minut. Dále soud přistoupil k provádění důkazů listinnými důkazy, a to:
- úředním záznamem ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-834651-1/PŘ-2021-060264,
 - oznámením o přestupku ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83465/PŘ-2021-060264,
 - úředním záznamem o zajištění osoby ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-1/ČJ-2021-060264,
 - úředním záznamem ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-6/ČJ-2021-060264, a úřední záznamy o použití donucovacích prostředků [ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-8/ČJ-2021-060212 (nstrž. A. U., A), ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-9/ČJ-2021-060212 (prapp. V. L., C), ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-10/ČJ-2021-060212 (nstržm. I. B., H) a ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-11/ČJ-2021-060212 (nstrž. P. Z., I)],
 - zprávou z traumatologického vyšetření Úrazové nemocnice v Brně ze dne 11. 5. 2021, vypracovanou MUDr. T.,
 - úředním záznamem o podaném vysvětlení ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-3/ČJ-2021-060264,
 - sdělením žalovaného ze dne 22. 9. 2022 na č. l. 114 soudního spisu,
 - metadaty úředního záznam o zajištění osoby ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-1/ČJ-2021-060264, úředního záznamu ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-6/ČJ-2021-060264, úředního záznamu o použití donucovacích prostředků ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-8/ČJ-2021-060212, úředního záznam o použití donucovacích prostředků ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-9/ČJ-2021-060212, úředního záznam o použití donucovacích prostředků ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-10/ČJ-2021-060212, a úředního záznam o použití donucovacích prostředků ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83461-11/ČJ-2021-060212. Žalovaným předložený dokument s metadaty byl předán žalobci k nahlédnutí,
 - fotografiemi založenými na č. l. 141 až 143 soudního spisu.

41. Následně žalobce soudu sdělil, že disponuje audiozáznamem ze zásahu začínajícím již na ulici Cejl, respektive počínajícím před využitím donucovacích prostředků. Soud odročil jednání za účelem seznámení se s audiozáznamem a rozhodnutí, zda bude proveden jako důkaz.
42. *V podání ze dne 16. 12. 2022* žalobce k provedenímu dokazování poznamenal, že videa začínají až poté, co zasahující policisté několikrát porušili svoje povinnosti a zákon, a překročili svoji pravomoc. Žalobce chtěl podepsat záznam o přestupku, který odmítli zasahující policisté předložit, dokud se žalobce nepostaví k vozidlu, aby ho mohli vyfotit. Dále měl žalobce za to, že z provedených důkazů plyne, že policisté nenechali žalobce telefonovat na linku Policie ČR. Žalobce tak nemohl ověřit správnost postupu policistů. Žalobce rovněž upozornil, že na druhém z přehrávaných videozáznamů je vidět v čase 0:47-48, jak mobilní telefon dopadl na zem, čímž je dle žalobce prokázána nepravdivost sepsaných úředních záznamů zasahujícími policisty. Uzavřel, že na posledním z přehrávaných záznamů bylo zachyceno, že zasahující policista provedl prohlídku osobního zavazadla, obsahu peněženky, listin, které měl žalobce v osobním zavazadle, avšak policista neprováděl záznam v době, kdy prováděl prohlídku vozidla, a žalobci bylo znemožněno být tomuto úkonu přítomen.
43. *Ve vyjádření ze dne 22. 12. 2022* žalobce upozornil, že na publikovaných videích není zachycena další komunikace zasahujících policistů se žalobcem, kdy bylo tvrzeno, že policisté mají přestupek žalobce zaznamenaný na palubní kameře služebního vozidla. Stejně tak není zaznamenán rozhovor žalobce s policisty, kdy se dožadoval předložení záznamu o přestupku a možnosti vyjádřit se k němu. Zasahující policisté ani k žádosti žalobce nepředložili k podpisu záznam o přestupku a jeho předložení k vyjádření a podpisu podmiňovali tím, aby žalobce strpěl pózování a fotografování u vozidla na soukromý mobilní telefon zasahujícího policisty. Tento postup se zdál být žalobci zcela nestandardní, a proto jej chtěl ověřit u svého právního zástupce. Jelikož k zastavení vozidla došlo na frekventované a hlučné komunikaci, vrátil se žalobce do svého vozidla, aby mohl uskutečnit telefonický hovor. Právní zástupce potvrdil domněnky žalobce, že policisté nemají oprávnění pořizovat jeho obrazové záznamy. Jelikož žalobci celkové jednání příslušníku Policie ČR připadalo značně nestandardní, chtěl si i pro účely kontroly výkonu policistům svěřené moci a rovněž pro jistotu další část zákroku natočit. Žalobce si tedy zapnul na svém mobilním telefonu nahrávání videa a začal vystupovat z vozidla a v ten moment jej jeden ze zasahujících policistů chytil za ruku a žalobce dostal pokyn, aby zamířil k zadní části vozidla, načež další ze zasahujících policistů mu v tom okamžiku nasadil páku na loket, což zapříčinilo pohyb žalobce vpřed. Tento pohyb byl zasahujícími policisty vyhodnocen tak, že se žalobce vzpíná zákroku, avšak tento pohyb žalobce zapříčinili zasahující policisté lámáním ruky – nasazenou pákou a žalobce, pokud nekladl odpor, nemohl svůj pohyb nijak ovládnout. A následně jej pak zcela bezdůvodně povalili na zem, přičemž žalobce po celou dobu nekladl žádný odpor a poslouchal výzev zasahujících policistů. Provedené důkazy je dle žalobce nutno hodnotit pouze jako sled několika málo minut vytržených z celého sledu událostí během předmětného nestandardního zásahu, při kterém pouze každým dalším úkonem policistů rostla nedůvěra a pochybnost k zákonnosti a správnosti takového postupu.
44. Tvrzení žalovaného, že pořízení fotografií u přestupku je běžný důkazní prostředek, žalobce označil za problematické a narušující důvěru v právní stát. Žalobce odkázal na § 65 zákona o policii, který taxativně stanovuje, kdy mohou policisté pořizovat obrazové záznamy osob s tím, že žádný z důvodů v projednávaném případě neexistoval.

45. K důkazům předloženým žalovaným, tj. k metadatům vztahujícím se k jednotlivým listinám, žalobce uvedl, že krom úředního záznamu č. j. KRPB-83461-6/ČJ-2021-060264, byly úřední záznamy sepisovány až poté, co žalobce podal vysvětlení, a skončilo zajištění. Sepis těchto záznamů trval reálně 10-15 minut. U některých úředních záznamů však docházelo k jejich následné (někdy i vícečetné) editaci po zhlédnutí dalšími ze zasahujících policistů. Žalobce měl za to, že se mohlo jednat právě o smyšlené pasáže, ve kterých zasahující policisté lživě a negativně popisují průběh zásahu a osobu žalobce. Žalovaným poskytnutý přehled sledu událostí posiluje tvrzení žalobce, že byl držen zcela bezdůvodně prakticky celý den, když reálně nebyly zasahujícími policisty prováděny žádné úkony v dané věci. Z přehledu práce s úředními záznamy plyne, že policisté krom šikany žalobce téměř celou směnu nic nečinili. Sepísání úředního záznamu během 10 či 15 minut před koncem směny nelze považovat za efektivní výkon služby a plnění povinností policisty. Žalovaný skutečnost, že žalobce byl zajištěn a držen bezdůvodně od rána až do 15:40 ve svém vyjádření mlčky přešel a neposkytl žádný relevantní důvod, proč bylo nutné, aby zajištění trvalo necelých 7 hodin.
46. Zároveň žalobce spolu s podáním ze dne 22. 12. 22 předložil flashdisk se 3 audiozáznamy. První audiozáznam nese označení „11. 5. 13.20 PČR“ a má délku 39:56 min. Druhý audiozáznam nese označení „11. 5. 14.00 PČR“ a má délku 24:04 min. Třetí audiozáznam má označení „11. 5. 14.24 PČR“ a má délku 1:35:14 min. Všechny audiozáznamy zachycují dění na stanici Policie ČR.
47. Výzvou ze dne 5. 1. 2023, č. j. 17 A 21/2022-152, soud s ohledem na to, že některé části jednotlivých žalobcem předložených záznamů byly nesrozumitelné nebo nerelevantní, požádal žalobce o přesné označení časových úseků (timecode) předložených audiozáznamů, které navrhuje provést jako důkaz během nařízeného ústního jednání.
48. *Během ústního jednání konaného dne 30. 1. 2023* soud provedl důkaz audiozáznamem, a to v časech navržených žalobcem v podání ze dne 13. 1. 2023. Konkrétně se jednalo o audiozáznam s označením „11. 5. 14.00 PČR“ v čase 7:20 až 12:50, dále v čase od 14:40 do 16:50, respektive od 13:30, a v čase od 19:40 do 24:05 a dále o audiozáznam „11. 5. 14:24 PČR“ v čase od 0:00 do 4:00 a od 12:45 do 25:40.
49. *Během ústního jednání konaného dne 13. 1. 2025* soud shrnul dosavadní průběh dokazování. Dále provedl žalobcem navržené důkazy v podobě svědecké výpovědi zasahujících policistů, konkrétně I. B., A. U., P. Z., Z. H. a J. V.
50. Svědci I. B., A. U. a P. Z. si předmětný zásah již nevybavovali a odkázali na příslušné úřední záznamy. Z. H. a J. V. shodně uvedli, že se zásahu neúčastnili, a pokud se na místě zásahu vyskytli, bylo to proto, že místem projížděli, přičemž se kolegů dotázali, zda nechtějí pomoc. Dále soud provedl poslední ze žalovaným předložených videozáznamů, zachycující dění na služebně (záznam s označením „Kamera VS“, tento záznam soud během ústního jednání označil jako „Osobní kamera policistů 4“).
51. *Během ústního jednání konaného dne 24. 2. 2025* soud provedl důkaz listinami, a to konkrétně sdělením Policie ČR ze dne 23. 1. 2025, č. j. KRPB-12186-2/ČJ-2025-060264 (viz č. l. 227 soudního spisu), podle kterého záznamy z GPS lokátoru k vozidlu registrační značky 6B2 3151 již nejsou k dispozici. Dále soud provedl důkaz listinou v podobě příkazu Magistrátu města Brna ze dne 21. 1. 2022, č. j. ODSČ-71130/21-8, podle kterého se žalobce dopustil z nedbalosti přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a usnesení ze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dne 17. 2. 2023, č. j. ODSČ-71130/21-24, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz v podobě článku z webových stránek Seznam Zprávy ze dne 25. 10. 2024 s označením „*Dávejte pokuty, nebo bude zle. Policejní šéfové nutí hlídky, ať vybírají co nejvíce*“. Důvodem neprovedení tohoto důkazu byla skutečnost, že z předmětného článku nelze dovodit souvislost s oddělením, jehož příslušníci se podíleli na zásahu, rovněž pak ze článku nevyplývá časová souvislost s obdobím, kdy byl proveden projednávaný zásah (rok 2021). Daný důkaz by tedy nikterak nepřispěl ke zjištění skutkového stavu. Konečně soud provedl svědeckou výpověď zasahujícího policisty L. V. L. V. si zásah nepamatoval a odkázal na zpracovaný úřední záznam. Soud rovněž v souladu se závazným závěrem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 60/2023 seznámil účastníky řízení s tím, jaké rozhodné skutečnosti vnímal z provedených audio a videozáznamů.

52. *Během ústního jednání dne 17. 3. 2025* soud provedl důkaz v podobě tiskového výstupu ze systému obsahující záznam použití donucovacích prostředků se zraněním akce č. 2021 B 29529/84 (dále jen „výstup o použití DP“).
53. Zástupce žalobce následně uvedl, že vše začalo banální policejní kontrolou ohledně podezření na telefonování za jízdy, což se nakonec nepotvrdilo. Místo k zastavení vozidla žalobce policie zvolila sama od sebe a nelze klást k tíži žalobce, že to byla frekventovaná ulice. Policejní hlídka mohla zastavit vozidlo kdekoliv jinde. Žalobce bez jakékoliv prodlevy uposlechl výzvy k zastavení vozidla. Zárok policie působil od počátku značně nestandartně, žalobce s příslušníky Policie ČR řádně spolupracoval, předložil jim osobní doklady a řidičský průkaz.
54. Žalobci bylo sděleno, že je podezřelý z přestupku telefonování za jízdy. S tím žalobce nesouhlasil, nechtěl řešit přestupek na místě a chtěl to řešit ve správním řízení. Příslušníci Policie ČR šikanovali žalobce, když po něm zcela neoprávněně chtěli, aby pózoval u vozidla a mohli si jej nafotit. Takový postup je nezákonný, nadto nedává žádný smysl, neboť nemohl nijak přispět k objasnění přestupku. Pokud si chtěla Policie ČR skutečně žalobce vyfotit, tak to mohla provést i v autě.
55. Žalobci se tento postup nelíbil, a tak se vrátil do auta volat svému právnímu zástupci, jestli je tento postup oprávněný. Právní zástupce mu sdělil, že není. Následně chtěl žalobce volat na linku Policie ČR a tento postup s nimi konzultovat. V tu chvíli však k vozidlu přicházejí policisté a chtěli po žalobci, aby vystoupil z vozidla, a to pouze z důvodu, aby podepsal úřední záznam, jak vyplývá z prvního videozáznamu. Žalobce žádá o to, aby předmětný dokument podepsal ve vozidle. Hlídka policie této žádosti nevyhověla a chtěla po žalobci, aby předmětný dokument podepsal mimo vozidlo. Tento postup nemá žádné opodstatnění. Následně opětovně hlídka Policie ČR vyzývá žalobce, aby vystoupil z vozidla, přičemž neuvádí, z jakého důvodu tak měl žalobce učinit a co tím Policie ČR sledovala za oprávněný zájem. Následně po zákonné výzvě začal žalobce z vozidla vystupovat. V tu chvíli však byl chycen za ruku a pohyb žalobce z vozidla byl podpořen hlídkou Policie ČR. Dle úředního záznamu proto, že v ruce držel věci, a tak mu hlídka chtěla pomoci, aby nekontrolovaně nevstoupil do vozovky, což se jeví jako naprostý nesmysl s porovnáním s třetím videozáznamem, kdy žalobce vystupuje z vozidla se spoutanými ruky za zády, přičemž mu v tomto případě nikdo nepomáhá.

56. Ve chvíli, kdy je žalobce takto vytahován z vozidla, tak již příslušníci Policie ČR provádí samotné zajištění a opět zcela bezdůvodně, kdy jej kolem sebe přetáčí čelem k vozidlu. Následně mu však jeden z příslušníků zatlačí pákou na loket, což zapříčiní útok žalobce dopředu. Zde tedy závěr, že žalobce chtěl utéct, postrádá jakoukoliv logiku. Žalobce od počátku s policií spolupracoval, předložil jí své osobní doklady, nebylo po něm vyhlášeno pátrání, neměl zákaz řízení, nebyl pod vlivem návykových látek, nedává tedy žádný smysl, proč za této situace chtěl utíkat a rovněž, kam by utíkal, když byl obestoupen hloučkem policistů. Pokud by žalobce chtěl skutečně uprchnout, tak mohl kdykoli nastartovat vozidlo a odjet nebo pak umístil klíč od vozidla na viditelné místo na palubní desku, z čehož bylo zřejmé, že nemá důvod z místa odjíždět. Navíc měl obě ruce nahoře a v nich klíče, respektive dálkový ovladač od vozidla a telefon. Nakonec je třeba uvést, že jej příslušníci policie malou silou drželi za ruku. Pokud by chtěl žalobce skutečně utéct, tak by se příslušníkovi v takovém případě vyškubl a útěk by se mu zdařil. Alespoň tedy krátkodobý.
57. Následně byl žalobce převezen na služebnu Policie ČR v čase zhruba 10:20, přičemž zde byl zcela bezdůvodně zadržován až do 16:15. Co bylo důvodem tohoto postupu není zřejmé, nicméně po celou dobu dále ze strany příslušníků Policie ČR byl podrobován šikaně, jak vyplývá ze zvukových záznamů, které byly přehrávány při jednáních. Žalovaný se soustředí pouze na to, jestli žalobce zcela přesně popsal sled několika málo vteřin ze zásahu na ulici Cejl, ale co se dělo po dobu několika dalších hodin, to neřeší. Žalovaný se nijak nevyjadřuje k celkové délce trvání zásahu. Dále je nutno uvést, že není vůbec zřejmé, z jakého důvodu byl žalobce vůbec zajištěn, když tento důvod absentuje v úředním záznamu ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPV-83461-3/ČJ-2021-060264, a jedná se o jediný úřední záznam, který byl dán žalobci k podpisu. Lze tedy shrnout, že předmětný zákrok policie byl jednak nezákonný a jednak zcela bezdůvodný. K tomu žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 11 A 215/2021 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 147/2022.
58. Žalobci nebyl znám důvod zajištění, žalobce s policisty spolupracoval, nikam neutíkal, pokračovat v přestupkovém řízení nemohl, mařit objasnění v přestupkovém jednání taktéž nemohl. V projednávané věci došlo k zajištění jen a pouze za účelem demonstrace moci a síly. Důvod zajištění se žalobce dozvěděl až v průběhu soudního řízení. Zasahující policisté v projednávaném případě zvolili zcela excesivní, nejradikálnější možné prostředky, které mohli. Žalovaný se v průběhu řízení nijak nevyjádřil k délce zajištění a držení žalobce na služebně. Nedokázal odpovědět, co prakticky celý den v dané věci zasahující policisté činili. Ze záznamů pořízených žalobcem a z výpovědi žalobce však plyne, že policisté se plnění svých povinností předmětný den věnovali zcela minimálně a po většinu času vedli rozhovory o osobních věcech a trávili čas na sociálních sítích. Z předložených záznamů žalovaného plyne, že úřední záznamy byly sepsány za několik minut a až poté, co žalobce opustil policejní služebnu.
59. Žalovaný s vyjádřením žalobce nesouhlasil a zopakoval své stanovisko z podaného vyjádření. Dále uvedl, že žádost, aby žalobce vystoupil z vozidla a nechal se vyfotografovat, není nezákonným postupem. Policie je v případě přestupků proti zákonu o silničním provozu povinna správnímu orgánu připravit důkazy pro správní orgán, proto chtěla žalobce vyfotografovat. Důvodem jsou následné výmluvy řidičů, že neřídili. Žalobce se rozhodl, že výzvě nevyhoví. Takový přístup přípustný není. Pokud policista vydá výzvu, tak ji občan musí splnit. Zákonnost výzvy se má řešit následně. Žalobce s policisty nespolečně pracoval, přičemž policisté byli dlouho trpěliví. Žalobce dlouho nereagoval a když už se odhodlal, že vystoupí, tak se naklonil zpět k palubní desce a něco si vzal. Policisté

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nemohli vědět, co to bylo. Mohli si myslet, že je to zbraň, proto zareagovali daným způsobem. Žalobce se nechoval standardně, policisté byli povinni chránit svůj život a své zdraví, proto došlo k použití donucovacích prostředků. Ze stejného důvodu došlo k zajištění. K délce zajištění přispěl sám žalobce, který požadoval lékařské ošetření.

60. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
61. Soud úvodem předesílá, že žaloba a další vyjádření žalobce obsahují řadu tvrzení, která dle náhledu soudu nejsou pokryta návrhem výroku rozsudku. Konkrétně se jedná o tvrzení, že (1) zasahující policista měl zakryté služební číslo a odmítal používat ochranné prostředky proti šíření onemocnění koronaviru, že (2) žalobci se nedostalo žádného poučení o provedených úkonech a o jeho právech, že (3) žalobci bylo znemožněno kontaktovat advokáta, že (4) žalobce byl přinucen policisty k otevření mobilního telefonu, ve kterém zasahující policisté požadovali ukázat galerii fotografií a videí, a že (5) úřední záznamy byly vyhodnoceny až v následujících dnech (tvrzení učiněné již po uplynutí lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s.). Naproti tomu návrh výroku rozsudku výslovně odkazuje na osobní prohlídku, prohlídku zavazadla, vozidla, použití hmatů, chvatů, údarů, kopů a pout a zajištění. Z uvedeného důvodu se soud dotázal žalobce během ústního jednání konaného dne 2. 12. 2022, zda se jedná o dokreslující skutečnosti, či nikoliv. Žalobce prostřednictvím právního zástupce sdělil, že se jedná toliko o dokreslující skutečnosti. Protože žalobcem uvedená tvrzení mají toliko doplňující charakter a nejsou součástí návrhu výroku rozsudku, soud se uvedenými tvrzeními detailně nezabýval.
62. Pokud jde o žalobcem vytčené jednotlivé úkony policistů, soud se jimi bude zabývat v časovém pořadí, v jakém se tyto úkony udály.
63. Jako k prvnímu úkonu došlo k použití donucovacích prostředků dle § 52 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Obecné podmínky použití donucovacích prostředků upravuje § 53 odst. 1 zákona o policii, který použití donucovacích prostředků omezuje na ochranu bezpečnosti osoby policisty, jiné osoby nebo majetku anebo na ochranu veřejného pořádku. Dle náhledu soudu v daném případě došlo k využití donucovacích prostředků za účelem ochrany bezpečnosti osob policistů a ochrany veřejného pořádku.
64. Z provedeného dokazování (úřední záznam č. j. KRPB-83465-1/PŘ-2021-060264 a videozáznamy s označením „Osobní kamera policistů 1“ a „Osobní kamera policistů 2“) vyplývá, že zasahující policisté poprvé spatřili telefonujícího žalobce v opačném jízdním pruhu na Malinovského náměstí. Policisté se za žalobcem vydali. Žalobce policisté dostihli na ulici Cejl u domu č. 28, žalobce neustále telefonoval. Policisté vyzvali žalobce k zastavením zapnutím zvukového a světelného nápisu „STOP POLICIE“. Žalobce pokračoval v telefonování a v jízdě a až po ujetí cca 150 m od místa použití znamení k zastavení vozidla si všiml vozidla policejní hlídky, strhl pravou ruku od pravého ucha a následně zastavil vozidlo na ulici Cejl u domu č. 50a v průběžném pruhu jízdy a před vjezdem do dvora u budovy č. 50a.
65. Na základě uvedeného má soud za to, že konkrétní místo a způsob zastavení vozidla žalobce byly určeny žalobcem. Žalobce zastavil své vozidlo po ujetí cca 150 m od výzvy policie k zastavení. K zastavení vozidla žalobce použil jízdní pruh silnice, přestože mu místní poměry umožňovaly k zastavení vozidla využít i část přiléhajícího chodníku, respektive nájezdu na chodník u vjezdu do dvora.

66. Dále z provedeného dokazování (videozáznamy pořízené policisty na místě zásahu) vyplynulo, že ulice Cejl je frekventovaná silnice s probíhající obousměrnou tramvajovou a automobilovou dopravou.
67. Z provedeného dokazování je rovněž zřejmé (videozáznamy s označením „Osobní kamera policistů 1“ a „Osobní kamera policistů 2“), že žalobce komunikoval s policisty ze svého vozidla v sedě na místě řidiče s otevřenými levými předními dveřmi. Vozidlo žalobce tak zabíralo takřka celý přilehlý jízdní pruh. Zasahující policisté pak stáli na samotném rozhraní jízdního pruhu a tramvajového pásu. V důsledku nastalé situace byla projíždějící vozidla nucena vybočovat do tramvajového pásu.
68. Dále z provedeného dokazování vyplynulo (videozáznamy s označením „Osobní kamera policistů 1“ a „Osobní kamera policistů 2“), že žalobce odpovídajícím způsobem nereagoval na zcela jasnou, zřetelnou a opakovanou výzvu policistů k vystoupení z vozidla, která byla uvozena konstatováním jménem zákona a obsahovala poučení, že v případě neuposlechnutí výzvy bude využito donucovacích prostředků. Žalobci v uposlechnutí výzvy nebránily žádné objektivní okolnosti či důvody. Žalobce pak byl zasahujícími policisty upozorněn, že bezpečnost jeho výstupu je zajištěna postavením zasahujícího policisty. Žalobce přes situaci danou na místě zásahu setrval ve vozidle.
69. Soud podotýká, že záznam s označením „Osobní kamera policistů 2“ zachycuje (čas 0:32) snahu žalobce vystoupit z vozidla, avšak následně žalobce opět usedá do vozidla a natahuje se pravou rukou po klíčkách od vozidla. Následně s namířeným telefonem v levé ruce v sedě snímá policisty. Tato situace bezprostředně předchází zásahu policistů.
70. Žalobce tedy tím, že vyvolal situaci, kdy zastavil v jízdním pruhu silnice, nerespektoval výzvu policistů stojící bezprostředně u vozidla žalobce, odmítl vystoupit ze svého vozidla, ve kterém setrval, přičemž se vše odehrávalo na rušné silnici s frekventovanou tramvajovou a automobilovou dopravou vystavil zasahující policisty nebezpečí ze strany probíhajícího silničního provozu, tedy došlo k ohrožení bezpečnosti osob zasahujících policistů. Z provedeného videozáznamu je pak patrné, že zasahující policisté byli nuceni v okamžiku vlastního zásahu zastavit automobilovou a tramvajovou dopravu v přilehlých směru jízdy dané silnice.
71. Uvedené jednání žalobce bylo současně v rozporu s povinností žalobce uposlechnout výzvy policie (viz § 114 zákona o policie). V této souvislosti soud připomíná judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle které *„Všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechli.“* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, rozsudek Nejvyššího správního soudu 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90). Z uvedeného vyplývá, že je nepřípustné, aby (ne)uposlechnutí pokynu policistů žalobce odvíjel od své vlastní úvahy, zda policisté postupovali tak, jak jim ukládá zákon. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoliv bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Nejvyšší správní soud pak ve své judikatuře vyslovil závěr,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

že veřejný pořádek je „*normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné... Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy.*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64, nebo ze dne 30. 7. 2009, č. j. 2 As 65/2008-69). Dle soudu tak v projednávaném případě došlo k ohrožení veřejného pořádku.

72. Pro úplnost soud doplňuje, že předmětná výzva byla činěna policisty, tj. úředními osobami, o čemž žalobce nemohl mít žádných pochyb, což ani netvrdí. Současně obsahem výzvy byla povinnost vystoupit z vozidla. Výzva takového obsahu zjevně nepředstavuje exces zasahujících policistů.
73. Soud se neztotožnil s popisem děje uvedeným v usnesení Úřadu městské části Brno ze dne 15. 8. 2022, č. j. MCBS/2022/0141191/PTAZ, neboť je značně zjednodušen, a nadto v rozporu se soudem provedeným dokazováním. Z provedeného dokazování je mj. zcela zřejmé, že žalobce výzvu policistů slyšel a rozuměl jí, což ostatně vyplývá i z videozáznamu s označením „*Kamera VS*“, kde žalobce vlastními slovy interpretoval průběh zásah policistů, včetně předmětné výzvy.
74. Na základě shora uvedeného má soud za to, že v projednávaném případě byly splněny podmínky § 53 odst. 1 zákona o policii, konkrétně byla ohrožena bezpečnost zasahujících policistů a došlo k ohrožení veřejného pořádku. Policisté tak byli oprávněni přistoupit k použití donucovacích prostředků.
75. Z úředních záznamů o použití donucovacích prostředků, které vypracovali jednotliví policisté účastníci se zásahu, a dále zejména z pořízeného záznamu s označením „*Osobní kamera policistů 2*“ vyplývá, že ze strany zasahujících policistů byly použity pouze donucovací prostředky ve formě hmatů a chvatů. Uvedené důkazy neskytají žádný podklad pro závěr, že by ze strany policistů byly použity údery a kopy. Žalobce pak žádný důkaz, který by dosvědčoval použití úderů a kopů ze strany policistů nepředložil. Rovněž pak žalobce netvrdil, že by k k užití donucovacích prostředků ve formě úderů a kopů mělo dojít v jiném okamžiku než při vlastním zásahu, tj. při vytažení žalobce z vozidla.
76. Z předmětného videozáznamu je dále patrné, že před použitím donucovacích prostředků byl žalobce zcela konkrétně poučen o obsahu podané výzvy, tj. vystoupení z vozidla, a rovněž o tom, že v případě neuposlechnutí výzvy bude použito donucovacích prostředků. Použití hmatů a chvatů ze strany policie pak soud hodnotí jako nikterak razantní nebo jakkoliv důrazné, nýbrž zcela přiměřené dané situaci.
77. K důraznějšímu zákroku ze strany policie bylo přikročeno poté, kdy zasahující policisté nabyli dojmu, že se jim žalobce snaží vysmeknout. Soud pak má za to, že rozhodné pro posouzení věci je individuální vyhodnocení chování žalobce ze strany zasahujících policistů na místě, nikoliv subjektivní vnímání žalobce. Jsou to totiž právě zasahující policisté, kteří jsou odpovědní za použití donucovacích prostředků. Nadto subjektivní pocity žalobce jsou zasahujícími policisty objektivně neuchopitelné. Ani následnou reakci zasahujících policistů nehodnotil soud jako jakkoliv nevhodnou nebo nepřijatelnou, ale zcela odpovídající reakci na možné chování žalobce. Skutečnost, že se ze strany zasahujících policistů jednalo o přiměřené použití donucovacích prostředků, ostatně vyplývá ze zprávy z traumatologického

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ošetření žalobce ze dne 11. 5. 2021 vypracované MUDr. A. T., která poukazuje toliko na oděrky a pohmožděnin, nikoliv závažnější poranění.

78. Pro úplnost soud podotýká, že nepřisvědčil tvrzení žalobce, že videozáznamy předložené žalovaným jsou sestříhané a nemohou vypovídat o skutkovém stavu a sledu věci. Žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, na základě kterého by bylo možno dospět k závěru, že s předloženými záznamy bylo jakkoliv manipulováno. Naopak žalovaný k výslovnému dotazu soudu sdělil, že z místa zákroku byly pořízeny pouze videozáznamy z osobních kamer policistů, které nebyly před zasláním soudu nijak upravovány ani sestřihávány (viz sdělení ze dne 22. 9. 2022, č. j. MV-62169-6/OBP-2022). Pořízené videozáznamy se v podstatných pasážích shodují s obsahem soudem provedených úředních záznamů. Za tohoto stavu věci soud tvrzení žalobce považuje toliko za spekulativní a ničím nepodložené, respektive neshledal žádný důvod, pro který by nemělo být k videozáznamům přihlíženo.
79. K tvrzení žalobce, podle kterého bylo s úředními záznamy manipulováno, soud uvádí, že úřední záznamy o použití donucovacích prostředků z velké části popisují jednání, které je zachyceno na videozáznamech. V této části pak popis nastalé situace ze strany policistů odpovídá předloženým videozáznamům a tomu, jak jej mohli objektivně vnímat zasahující policisté. I když soud nepovažuje za obvyklé, aby úřední záznamy o použití donucovacích prostředků zasahujících policistů byly naprosto totožné, v projednávaném případě nebylo ze strany žalobce nikterak doloženo, že by se vlastní zásah (použití hmatů, chvatů) odehrál jinak, než je zaznamenáno v úředních záznamech, respektive na předložených videozáznamech s označením „Osobní kamera policistů 1“ a „Osobní kamera policistů 2“.
80. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že použití donucovacích prostředků ve formě hmatů a chvatů bylo učiněno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o policii (§ 11, § 52, § 53 a § 114).
81. Soud se dále zabýval otázkou zajištění žalobce, neboť oprávněnost zajištění žalobce je určující pro případné užití dalších opatření ze strany příslušných policistů. K zajištění žalobce došlo dle úředního záznamu o zajištění (č. j. KRPB-83461-1/ČJ-2021-060264) podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii.
82. Ve smyslu § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii lze osobu zajistit při kumulativním splnění dvou podmínek, a to 1.) zajištěná osoba musí být přistižena při jednání, které má znaky přestupku, a 2.) musí být dána důvodná obava, že tato osoba bude v protiprávním jednání pokračovat nebo bude mařit řádné objasnění věci.
83. Pokud jde o splnění první podmínky, soud zdůrazňuje, že uvedené ustanovení podmiňuje zajištění osoby výlučně jednáním, které má znaky přestupku, nikoliv samotným spácháním přestupku. Otázka, zda byl ze strany žalobce spáchán přestupek, či nikoliv, tak není pro rozhodnutí věci relevantní, neboť postačuje, aby jednání žalobce vykazovalo znaky přestupku. V tomto ohledu tedy považuje soud za irelevantní odkaz žalobce příkaz Magistrátu města Brna ze dne 21. 1. 2022, č. j. ODSČ-71130/21-8, podle kterého se žalobce dopustil z nedbalosti přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a usnesení ze dne 17. 2. 2023, č. j. ODSČ-71130/21-24, včetně jejich obsahu.
84. V projednávaném případě soud dospěl k závěru, že žalobce byl přistižen při jednání, které mělo znaky přestupku. Z úředních záznamů (viz zejména záznam č. j. KRPB-83465-1/PŘ-2021-060264 a oznámení o přestupku ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83465/PŘ-2021-060264) totiž zcela jednoznačně vyplývá, že zasahující policisté poprvé spatřili telefonujícího žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v opačném jízdním pruhu na Malinovského náměstí. Policisté se za žalobcem vydali a dostihli ho na ulici Cejl u domu č. 28, kdy oba zasahující policisté přes čelní sklo služebního vozidla a zadní sklo vozidla žalobce viděli, jak drží telefon v pravé ruce u pravého ucha. Policisté vyzvali žalobce k zastavení zapnutím zvukového a světelného nápisu „STOP POLICIE“. Žalobce pokračoval v telefonování a v jízdě, přičemž policisté jeli za vozidlem žalobce ve vzdálenosti cca 4 m. Žalobce po ujetí cca 150 m od místa použití znamení k zastavení vozidla si všiml vozidla policejní hlídky, strhl pravou ruku od pravého ucha a následně zastavil vozidlo na ulici Cejl u domu č. 50a. Policisté viděli žalobce při dobrých povětrnostních a světelných podmínkách.

85. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce byl přistižen při jednání, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť při řízení vozidla držel v ruce telefon (hovorové zařízení). Soud nemá žádný důvod pochybovat o pravdivosti výše uvedeného úředního záznamu či oznámení o přestupku. Žalobce se v podané žalobě omezil toliko na obecné konstatování, že „*k žádnému telefonování za jízdy nedošlo*“. Tvzení žalobce tak neobsahuje žádný relevantní důvod, který by úřední záznam jakkoliv zpochybňoval. Jiný důkaz, který by zpochybňoval soudem provedené důkazy, žalobce nenavrhoval.
86. Při ústních jednáních se žalobce snažil zpochybnit skutečnosti, zda mohli zasahující policisté žalobce vidět (viz dotazy na šířku ulice Cejl). Žalobce však pominul skutečnost, že znaky přestupku byly u žalobce pozorovány nejen v okamžiku prvotního zaznamenání žalobce ze strany policistů, ale po celou dobu, kdy vozidlo policistů následovalo vozidlo žalobce (viz záznam č. j. KRPB-83465-1/PŘ-2021-060264), tj. v délce cca 150 m, na vzdálenost cca 4 m. Z videozáznamů z místa zásahu je pak zřejmá dobrá viditelnost v době zásahu.
87. Soud pak má rovněž za to, že v projednávaném případě byla dána důvodná obava, že žalobce bude mařit řádné objasňování věci. Z pořízených videozáznamů („*Osobní kamera policistů 1*“ a „*Osobní kamera policistů 2*“) je totiž zcela zřejmé, že žalobce odmítl vystoupit z vozidla a strpět zadokumentování přestupku a pořízení fotodokumentace. Posledním z uváděných důvodů žalobce bylo, že „*nebude vystupovat na tuto silnici*“, a to přestože zasahující policista žalobce upozornil na skutečnost, že bezpečnost jeho výstupu je zajištěna. Žalobce neměl žádný objektivní důvod bránící mu vyhovět výzvě zasahujících policistů. Rovněž v tomto případě soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, ve kterém je konstatováno, že „*neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoli bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobkyně vědomě neuposlechla výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů)*“. Dále uvedl, že v řadě případů „*musí policista jednat okamžitě prosazením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat či se něčeho zdržet, vykázaním občana z určitého místa, zastavením či odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob)*. Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tlačenice lidí, bezohlednosti chování v silniční dopravě) byla by jakákoli řešení takových situací paralyzována, brozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě, nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají.“.

88. Soud má rovněž za to, že požadavek zasahujících policistů na zadokumentování (vyfotografování) žalobce nelze bez dalšího považovat za nezákonný. V této souvislosti soud odkazuje na § 62 odst. 1 zákona o policii ve spojení s § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. První z uvedených ustanovení umožňuje policistům pořizovat zvukové a obrazové záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných, je-li to nezbytné pro plnění jejich úkolů. Ulice Cejl je místem veřejně přístupným. Druhé z uvedených ustanovení pak orgánům policie ukládá povinnost učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek, a to právě ve vztahu k přestupkům podle zákona o silničním provozu (v projednávaném případě byl žalobce podezřelý z přestupku podle § 125c uvedeného zákona). S ohledem na shora uvedené soud shledal, že požadavek zasahujících policistů na zadokumentování žalobce byl v souladu se zákonem, a nikoliv dle tvrzení žalobce excesem. Zasahující policisté se snažili o dořešení jednání žalobce vykazujícího znaky přestupku.
89. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že v projednávaném případě byly splněny podmínky podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii umožňující policii zajistit žalobce.
90. Pokud jde o užití pout, pak zákon o policii upravuje 2 režimy použití pout, a to v § 53 odst. 1 a v § 54. V rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 8 As 180/2019-59, Nejvyšší správní soud uvedl, že „zákon o policii obsahuje v § 53 obecné podmínky pro použití donucovacích prostředků a vedle toho v § 54 speciální úpravu pouze pro použití pout. Z důvodu § 54 zákona o policii (viz použití slova „také“) lze dovodit, že pouta lze v souladu se zákonem použít jak v případě naplnění obecných podmínek, tak podmínek speciálních. Rozdílem je, že v případě obecných podmínek je nutná existence obrožení hodnot uvedených v § 53 odst. 1 zákona o policii, kdežto u speciálních podmínek postačuje s ohledem na postavení osoby, vůči níž je donucovací prostředek použit, „pouze“ důvodná obava z možnosti obrožení uvedených hodnot. Jelikož se speciální podmínky týkají výlučně osob omezených na svobodě, zákon předpokládá zvýšenou míru pravděpodobnosti agresivního chování nebo snahy o útěk, a proto policistovi dovoluje užít pout, i když ještě ani nenastalo obrožení hodnot vymezených v obecných podmínkách pro použití donucovacích prostředků. Odborná literatura k tomu uvádí, že „důvodná obava může plynout z okolností, které se týkají např. osoby omezované na svobodě (nebezpečný pachatel, recidivista, pachatel s historií útěků, intoxikovaná osoba, osoba silně rozrušená), které se týkají jejího jednání (agresivně se chováající osoba, pachatel, jemuž hrozí vysoký trest) nebo jiných okolností, které odůvodňují obavu z výše uvedeného jednání“ (Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha : Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 220).“.
91. Podmínkami obecného užití pout uvedenými v § 53 odst. 1 zákona o policii se soud zabýval výše. Jedná se o stejné podmínky, za kterých lze obecně použít donucovací prostředky. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

má podmínky nasazení pout v režimu § 53 odst. 1 zákona o policii s odkazem na výše uvedené za splněné.

92. Vedle toho má soud za splněné i podmínky použití pout podle § 54 zákona o policii. Podle tohoto ustanovení je policista oprávněn použít pouta ke spoutání osoby zajištěné, je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk. Z daného ustanovení vyplývá, že nasadit pouta nelze v žádném případě automaticky u každé zajištěné osoby. Pouta jsou prostředek, jehož použití je možné, pouze pokud je nutně vyžadováno individuálními okolnostmi daného případu a jsou použita přiměřeným způsobem, jak zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu (viz např. nálezy I. ÚS 860/15, bod 78). V dané věci soud dospěl k názoru, že pouta byla žalobci přiložena odůvodněně.
93. Soud akcentuje, že policie jedná operativně a pro její postup je určující, jak se situace jeví v daném místě a čase. Z provedeného záznamu s označením „*Osobní kamera policistů 2*“ lze nabýt dojem, že zasahující policisté mohli vnímat, že se žalobce snažil policistům vysmeknout a utéct, a to bez ohledu na jeho skutečný úmysl. K uvedenému závěru soud dospěl na základě části shora uvedeného videozáznamu (čas 0:44 až 0:47), ve kterém zasahující policista žalobce uchopí za levou paži a vytáhne žalobce z vozidla. Po vytažení z vozidla je žalobce uchopen zasahujícím policistou za pravou paži, přetočen o 180 stupňů. V rámci tohoto manévru je zřetelný aktivní úkrok (pravou nohou) žalobce ve směru od zasahujících policistů, přičemž došlo k vysmeknutí levé ruky žalobce z úchopu zasahujícího policisty. Žalobce je zasahujícími policisty povalen na zem, čelem k zemi a na ruce za jeho zády jsou přiložena pouta. Na uvedeném videozáznamu není patrné žalobcem tvrzené lámání ruky, případně jiný zákrok policistů, který by zapříčinil bez dalšího rotaci těla žalobce. Žalobce po celou dobu držel v levé ruce mobilní telefon a v pravé ruce klíčky od vozidla.
94. Soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, která vyplývá z videozáznamu a rovněž z úředních záznamů o použití donucovacích prostředků, a to že pro zasahujícího policistu nemuselo být z jeho úhlu pohledu patrné, pro jaký předmět se žalobce natáhl do vozidla. Uvedenému odpovídá pokyn policisty zachycený na videozáznamu „*Osobní kamera policistů 2*“ znějící „*A tu věc, co máte v ruce, tak si dejte pryč*“. Zasahující policista tak mohl nabýt subjektivní obavy o svoji bezpečnost a bezpečnost zasahujících osob. Tato obava pak mohla být umocněna místem, kde se zásah odehrával (frekventovaná silnice, viz výše).
95. Konečně soud podotýká, že pouta byla žalobci nasazena až poté, kdy byl zajištěn (viz videozáznam „*Osobní kamera policistů 2*“).
96. Soud uzavírá, že jak podmínky uvedené v § 53 odst. 1 zákona o policii, tak podmínky § 54 zákona o policii, obojí umožňující nasazení pout, soud považuje za splněné.
97. Pokud jde o délku použití pout, pak soud poukazuje na skutečnost, že v úředních záznamech o použití donucovacích prostředků je uvedeno, že pouta byla žalobci nasazena v 9:45 a sejmuta ihned po příjezdu na policejní stanici v 10:20 hod. Dle soudu však údaj o sejmutí pout neodpovídá skutečnosti. K uvedenému závěru soud dospěl na základě kamerových záznamů a výstupu o použití DP. Z kamerových záznamů vyplývá, že byly pořízeny jedním policistou (viz shodné uvedení číselného označení DMT 060264 CAM 002). Byť na uvedených záznamech není uvedený správný čas, lze odhadnout minimální délku nasazení pout po dobu zásahu na místě. Z druhého záznamu s označením „*Osobní kamera policistů 2*“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vyplývá, že pouta byla žalobci nasazena v čase 7:48. Poslední záznam s označením „*Osobní kamera policistů 3*“ pak zachycuje žalobce s pouty na místě, přičemž tento záznam je ukončen v čase 8:37. Již na místě tak měl žalobce přiložena pouta po dobu 49 minut. Vyjde-li soud ze skutečnosti, že pouta byla žalobci nasazena v 9:45, v žádném případě mu nemohla být sejmuta v 10:20. V uvedený čas se totiž policisté stále zdržovali na místě zásahu. Z výstupu o použití DP vyplývá, že hlídka dorazila na policejní služebnu, poté kdy bylo vozidlo žalobce odtaženo, a to v čase 11:20. V záznamu „*Osobní kamera policistů 3*“ je zachyceno vozidlo žalobce stále na místě. Žádný z žalovaným předložených a provedených důkazů nevypovídá nic bližšího o okamžiku sejmutí pout žalobce. Všechny podklady shodně uvádějí soudem zpochybněný čas 10:20. Na základě shora uvedeného má soud za to, že provedené dokazování zpochybnilo údaj uváděný žalovaným ohledně okamžiku sejmutí pout žalobci.

98. Pro posouzení nastalé situace soud považoval za rozhodný § 11 písm. c) zákona o policii. Ostatně na toto ustanovení žalobce v podané žalobě opakovaně poukazoval. Podle tohoto ustanovení je policista povinen postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že při jakémkoliv úkonu je policista povinen zkoumat nejen naplnění zákonných podmínek, ale též přiměřenost svého postupu, tj. jestli jsou jimi zvolené prostředky nezbytné k dosažení zamýšleného cíle a zdali zde neexistují prostředky méně zasahující.
99. Má-li policista povinnost postupovat přiměřeně, pak je to právě on, koho v případě pochybností o provedeném zákroku tíží důkazní břemeno, že dané povinnosti dostál. Policista je tedy povinen odpovídajícím způsobem obhájit svůj postup. To může učinit zejména prostřednictvím úředního záznamu, ve kterém řádně objasní všechny související okolnosti. V případě použití pout by takový záznam měl obsahovat zejména důvod a čas jejich použití, posouzení přiměřenosti po dobu jejich nasazení a okamžik jejich sejmutí. Uvedeným postupem policista vyloučí jakékoliv pochybnosti o provedeném zásahu a jeho přiměřenosti. Ostatně pořízení úředního záznamu o použití donucovacích prostředků ukládá policistovi i § 57 odst. 2 zákona o policii. Výjimka z pořízení úředního záznamu se vztahuje toliko na speciální případ použití pout (§ 54 zákona o policii), nikoliv na případ obecného použití (§ 53 odst. 1 zákona o policii).
100. Soud zdůrazňuje, že povinnost postupovat přiměřeně podle § 11 písm. c) zákona o policii byla v projednávaném případě umocněna dále tím, že použitím pout dochází k citelnému zásahu do osobnostní sféry jedince.
101. V projednávaném případě soud dospěl k závěru, že vypracované úřední záznamy o použití donucovacích prostředků neobstojí v části popisující okamžik sejmutí pout. Tyto úřední záznamy a rovněž ani jiné soudem provedené důkazy totiž neskýtají jednoznačný podklad pro závěr, kdy byla pouta žalobci sejmuta. Tato skutečnost by však vždy měla být postavena najisto, neboť podmiňuje zjištění o přiměřenosti použití pout. Za uvedené situace soudu nezbylo než konstatovat, že pokud jde o dobu (délku) přiložení pout, pak s ohledem na skutečnost, že není zřejmé, kdy byla pouta žalobci sejmuta, a tedy zda byla nasazena po dobu přiměřenou, nezbylo soudu než konstatovat, že se žalovaný, kterému se nepodařilo vyvrátit nepřiměřenost doby přiložení pout, dopustil nezákonného zásahu. Soud doplňuje, že v tomto případě nelze vycházet z výstupu o použití DP, neboť ten uvádí pouze okamžik, kdy se hlídka dostavila na služebnu, avšak skutečnost, zda právě v tento okamžik došlo i k sejmutí pout, již z něho nevyplývá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

102. Pokud jde o osobní prohlídku, pak soud odkazuje na § 111 písm. b) bod 1. zákona o policii, který pod osobní prohlídku podřazuje i prohlídku zavazadla. Jinými slovy jsou-li splněny podmínky pro osobní prohlídku, jsou rovněž splněny podmínky pro prohlídku zavazadla, které má osoba při sobě.
103. Ustanovení § 35 odst. 2 písm. a) zákona o policii opravňuje policii k provedení prohlídky v případě omezení osobní svobody. Žalobce byl ze strany policie zajištěn, tedy krátkodobě omezen na osobní svobodě. Na základě provedeného zajištění tak zasahující policisté byli oprávněni provést osobní prohlídku žalobce, včetně prohlídky zavazadla, které měl žalobce u sebe. Policisté tak postupovali při osobní prohlídce žalobce a prohlídce jeho zavazadla v souladu s § 35 odst. 2 písm. a) ve spojení § 111 písm. b) bod 1. zákona o policii.
104. Pokud jde o prohlídku vozidla, soud uvádí, že o prohlídce vozidla se zmiňuje pouze úřední záznam ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPB-83465-1/PŘ-2021-060264, a to v tom smyslu, že *„Prohlídkou vozidla byla ve vozidle za čelním sklem nalezen průkaz ZTP – Parkovací průkaz označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou.“*. Dále se o prohlídce vozidla tento a rovněž ani jiný z úředních záznamů nezmiňují, není tak nikterak patrné např. kým byla prohlídka vozidla učiněna nebo jaké věci se ve vozidle nacházely. Žalobce se o prohlídce vozidla zmínil v podané žalobě, když neuvedl žádné bližší skutečnosti vztahující se k prohlídce vozidla. V dalším vyjádření (replika ze dne 27. 6. 2022) žalobce toliko reagoval na obecné vypořádání námitky žalobce ze strany žalovaného. Ve vyjádření ze dne 16. 12. 2022 pak žalobce uvedl, že žalobci bylo znemožněno být přítomen úkonu prohlídky vozidla.
105. Na základě shora uvedeného má soud za to, že v daném případě nebyla provedena prohlídka vozidla ve smyslu § 42 a násl. zákona o policii. Do vozidla žalobce bylo pouze nahlédnuto, a to poté, co bylo zjištěno, že za čelním sklem vozidla se nachází parkovací průkaz označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, a tento průkaz byl ve vozidle pro účely dalšího řízení zadokumentován. Tomu ostatně odpovídá i výpověď žalobce zachycená na videozáznamu s označením „Kamera VS“. Soud dodává, že z pořízených videozáznamů a rovněž z výstupu o použití DP vyplývá, že žalobce byl po celou dobu zásahu přítomen na místě poblíž svého vozidla, přičemž na služebnu byl policisty odvezen až poté, kdy bylo jeho vozidlo odtaženo.
106. Konečně pokud jde o dobu trvání zajištění, soud uvádí, že přestože celková doba zajištění může činit 24 hodin, ukládá § 26 odst. 2 zákona o policii policistovu povinnost zkoumat, zdali trvá důvod pro zajištění, přičemž musí osobu propustit bezodkladně na svobodu v případě, že pomine důvod zajištění. To ostatně vyplývá i z § 11 písm. c) zákona o policii zakotvujícího zásadu přiměřenosti (viz výše). Osobu tak lze zajistit jen po dobu nezbytně nutnou. Tato skutečnost je dána i tím, že zajištěním je zasahováno do základního lidského práva.
107. Při posouzení doby zajištění soud vyšel z výstupu o použití DP, z videozáznamu s označením „Kamera VS“, z úředního záznamu o podaném vysvětlení a z audiozáznamů předložených žalobcem. Z těchto podkladů má soud za jednoznačně prokázané, že do okamžiku ukončení záznamu „Kamera VS“ byly policisty činěny úkony v přiměřené časové návaznosti. Jednotlivé úkony (odtah vozidla, odvoz žalobce na policejní služebnu, převoz žalobce k lékařskému ošetření, zadokumentování zranění žalobce a poškození jeho věcí) mezi sebou nevykazovaly delší časové prodlevy. Po ukončení záznamu „Kamera VS“ v 13:40 (záznam započal dle sdělení policisty na počátku záznamu v čase 13:27 a trvá 13 min) však k dalšímu úkonu ze strany policistů bylo přistoupeno po cca 2 hodinách. Podání vysvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

totiž započalo dle úředního záznamu v 15:40. Z výstupu o použití DP, stejně jako z jiných podkladů žalovaného, včetně jeho vyjádření nikterak nevyplývá, jaká skutečnost nebo skutečnosti tuto prodlevu zapříčinily, tedy co zasahujícím policistům bránilo v provedení posledního úkonu, respektive jaký byl účel zajištění žalobce v tomto okamžiku. Jinými slovy, žalovaný nepředestřel žádné legitimní důvody, které by předmětnou prodlevu vysvětlovaly. Nadto dobu 2 hodin, která uběhla mezi dvěma posledními úkony, soud nepovažuje za nikterak zanedbatelnou. K tomuto hodnocení pak přispívá i fakt, že i po tuto dobu byl žalobce omezen na osobní svobodě, respektive bylo zasaženo do jeho základního lidského práva. Protože z provedeného dokazování neplyne, jaké úkony byly policisty v danou dobu činy, neopovažuje soud zajištění žalobce v čase 13:40 až 15:40 za účelné, a tedy zákonné. S ohledem na uvedené soud vyslovil dílčí nezákonnost v postupu žalovaného, pokud jde o dobu zajištění v čase od 13:40 do 15:40 hod.

108. Konečně k propuštění žalobce, respektive k ukončení jeho zajištění došlo v čase 15:57, tj. bezprostředně po sepsání úředního záznamu o podaném vysvětlení). Uvedený úkon pak byl dle tohoto záznamu započat v 15:40.
109. Pro úplnost soud uvádí, že závěr o nepřiměřenosti doby zajištění v předmětném čase nic nemění na závěru soudu o oprávněnosti provedení osobní prohlídky a prohlídky zavazadla.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

110. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného důvodnou v části, a to pokud jde o dobu přiložení pout a dobu zajištění v čase od 13:40 do 15:40 hod., ve zbytku žalobu zamítl.
111. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl úspěšný pouze v menší části (doba přiložení pout, doba zajištění), ve větší části soud žalobu žalobce zamítl (použití donucovacích prostředků, důvod zajištění, důvod přiložení pout, osobní prohlídka, prohlídka zavazadla, prohlídka vozidla). Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V takovém případě je třeba kasační stížnost podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. března 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.